

KAMAL

I ELS

ALFABETISTES

1

Kamal

Ser anomenat «el salvador del món», amb només tretze anys, és una cosa que costa de creure. I, a més a més, costa de demostrar. Qui et creurà si, amb tretze anys, vas a algú i li dius: «Ep, tu, saps que soc el salvador del planeta Terra?». Es pensaran, i no m'estranya, que ets: a) un fantasma; b) un sonat; c) un idiota; d) un patètic... I així, un munt de qualificatius més que esgotarien les lletres de l'alfabet.

Però, ai, l'alfabet! Que n'és, d'important, en aquesta història, per demostrar (com si això fos tan fàcil) que, gràcies a mi, el món és on ha estat sempre i tot plegat no ha fotut un pet i no ens hem extingit de la faç de la Terra!

Resulta que hi ha gent al món obsessionada amb l'alfabet. Amb les lletres de l'alfabet, de la *a* fins a la *z*, i aquesta gent viu a Turquia, el país d'on provenen els meus pares i els meus avis. A Turquia existeix (però camuflat, perquè és una mena d'entitat secreta) un grup de gent, de la *a* fins a la *z*, que creu que el món es pot acabar algun dia. Ja sé que, de colles d'aquestes, n'existeixen a tot arreu i que n'hi ha hagut sempre. El cas és que jo, l'hipotètic salvador del planeta, pertanyo (o així m'ho han fet creure) a una d'elles, la societat dels alfabetistes. Així doncs, gràcies a mi, tot continua dret i vosaltres, lectors, podeu llegir aquestes pàgines sobre la meva aventura.

«I quina aventura més extraordinària!», deueu pensar mentre us l'explico. El mateix em vaig dir jo. I el mateix van pensar la meva família i els meus amics, els especialistes. Però les coses de la vida cal entomar-les com venen. I si la meua vida «normal» era molt semblant a la de qualsevol nano de tretze anys «normal» que viu en una capital d'Europa «normal», el fet que tot es capgirés de la manera més increïble durant uns mesos, ens ha de sorprendre només fins a cert punt. Hem d'estar oberts a la possibilitat que les coses més «normals» de vegades es transformen, evolucionen i potser, com és el meu cas, recuperen una normalitat només aparent. Així és la vida. I així és també la ficció dels llibres i de les pel·lícules.

Els meus pares venen de Turquia, però jo vaig néixer a Berlín, la capital d'un país que es diu Alemanya. Cada estiu viatgem amb els meus pares i la meva germana a Istanbul, a visitar els parents que viuen allà. Va ser durant els dies previs al darrer viatge que vam fer-hi quan van irrompre a la meva vida «normal» les primeres coses estranyes que van donar peu a l'aventura espectacular d'un nano que va salvar la Terra. Dit així sona fort, ho sé. Però comencem pel principi sense avançar esdeveniments...

El meu nom és Kamal. Visc al barri de Kreuzberg, que vindria a ser 'Muntanya de la Creu', i abans, quan hi havia mur i la ciutat estava dividida en dos, pertanyia a la part occidental. Berlín estava separada per un mur des de l'any 1961. Les causes? Bé, tot és complex i té a veure amb la política. Berlín pertanyia a Alemanya, i com que Alemanya va perdre la Segona Guerra Mundial es va produir un procés de repartició del territori, una part va passar a dependre dels soviètics (els russos, vaja). El mur va encerclar la ciutat de Berlín, ja que aquesta era com un illot dins de la part soviètica; o sigui, físicament Berlín era dins de la part soviètica, però tenia el règim polític dels altres, dels occidentals. I no solament això: la mateixa ciutat estava dividida en dues parts. Sembla una història de nines russes, ves quina coincidència. Les nines russes són aquelles que dins d'una n'hi ha una altra, i dins d'aquesta altra encara n'hi ha una

més. Una mena de capsa dins d'una capsa, dins d'una altra capsa. Doncs, Berlín també estava dividida en parts, i els russos van decidir posar una paret per separar la seva part de les altres. Això, com dic, va ser l'any 1961 i queda molt lluny de la història que us vull explicar. També queda lluny el dia que la paret va anar a terra i va desaparèixer. Va ser el 1989, data en què jo no havia nascut encara. Quan ho vaig fer, això de néixer vull dir, ja no hi havia paret que dividís la ciutat i per tant no insistiré en aquesta part de la història de Berlín, que d'altra banda, podeu trobar ben explicada en infinitat de llibres i pàgines web. Només repetir que Kreuzberg, anys enrere, tenia un mur. Els pares tenen un munt de proves que ho demostren, com les fotografies en les quals apareixen abraçats davant del mur. Encara ara, si t'hi fixes bé i algú t'ho ensenya, es poden veure a terra senyals de l'emplaçament de la paret.

Com ja he anunciat, jo hi vaig néixer, a Berlín, i la meva germana Kima també, dos anys abans que jo. Els pares, com també ja sabeu, van néixer a Turquia, als afores d'una ciutat a la vora d'Ankara, que es diu Çubuk. Segons m'ha explicat el pare, quan tenia vint-i-dos anys va tenir l'oportunitat de traslladar-se a Berlín amb un contracte de feina. Hi necessitaven mà d'obra, i hi havia una mena de conveni entre els dos països, Alemanya i Turquia, perquè els turcs poguessin anar a treballar a Alemanya.

Es van traslladar ell i el seu germà, el meu oncle Abdul. Dos anys més tard s'hi van afegir la meva mare i la dona de l'oncle, la meva tieta Jasmin. Els homes havien trobat pis per a tots quatre i tenien una bona feina. Els dos matrimonis van viure tres anys plegats. Només més endavant, quan la Kima, en estat de fetus, ja es desenvolupava dins el ventre de la mare, les dues parelles es van separar: els oncles es van quedar al pis, i els pares se'n van buscar un altre al mateix barri, a Kreuzberg, exactament al carrer Oranien, on vam néixer la meva germana i jo, i on encara vivim.

Us poso en antecedents abans de començar perquè us feu una idea de la situació general. Sobre la vida quotidiana «normal» en una ciutat europea «normal» no cal tampoc que m'allargui gaire: vida amb la família, celebració de les festes tradicionals (les del país dels pares i les del país que els acull), assistència a l'escola, vida al barri amb els amics, futbol a la Marianenplatz, gimnàs i piscina al Sommerbad Kreuzberg del carrer Prinzen amb els meus amics «normals»... Insisteixo a escriure la paraula *normal* entre cometes perquè, com he provat d'explicar abans, el concepte de «normal» és molt relatiu. I us ho dic per experiència.

En resum, jo feia el que fa qualsevol nano de tretze anys en una ciutat desenvolupada. Particularitats? Doncs no ho sé. Potser em relaciono més amb turcs

que no pas amb alemanys tret dels amics de l'institut, que gairebé tots són de família alemanya. Potser esmentar que ni la mare ni la Kima duen el xador, el vel amb el qual algunes dones turques (nascudes allà o aquí) es cobreixen el cap si són musulmanes. Jo no tinc cap relació especial amb la religió dels meus pares. I... no sé què més. Poca cosa. En tot cas, això és la base perquè us feu una idea general de com era la meva vida fins al dia que la tieta Jasmin es va convertir en un monstre.

PRIMERA PART

2

La tieta Jasmin és un monstre

Bé, una mena de monstre. O no: un monstre total. Ja no surt mai de casa. L'oncle la té tancada en una habitació que van haver d'habilitar per a ella. Una habitació sense mobles, amb un munt de palla escampada per terra, un bassiol enorme on fa les necessitats, una finestra enreixada que dona al menjador i per la qual ens comuniquem amb ella, i una obertura a la part inferior de la porta per on li passen els aliments que consumeix. La tieta és un monstre en el sentit literal de la paraula. No és ben bé un animal, però gairebé. Pensa, raona i parla com una persona, com la dona que havia estat abans de la transformació, però el seu estat és el d'un monstre, i contra això, contra la naturalesa de l'ésser, com diu ella, no pot fer-hi res.

No surt al carrer perquè la gent s'espantaria, evidentment. Tampoc no surt de l'habitació perquè ella mateixa dubta del seu comportament irracional i tem fer mal, sense voler ni pretendre-ho, a la seva família.

—La cosa va com va, rei —em diu a través de la finestra enreixada—. Jo sé com soc i quin és el meu estat. Ves a saber si en el moment menys pensat puc ventar una queixalada al meu marit o a la meva filla. Contra la naturalesa no es pot lluitar, rei. Millor estar-me aquí tancada i segura.

Sovint anem a veure la tieta i li parlem a través de la reixa. Ella, quan sap que hi som, s'arrossega de quatre grapes fins a la finestra i es queda allí ajaguda, prop nostre. Li ha canviat una mica la veu, la té més ronca, més gutural, però ens hem acostumat ràpidament a aquest nou registre. Al principi ens feia cosa mirar-la, però ara ja no. També ens hem acostumat al seu nou aspecte.

Perquè us feu una idea de la transformació física, us hauríeu d'imaginar una persona normal posada de quatre potes, com un gos. De mig cos cap avall, o sigui, a partir de la cintura, ha augmentat de volum: uns malucs enormes i unes potes de darrere gruixudes. Està totalment recoberta de pèl, un pèl dur i brillant com el d'un llop. Va nua: la roba ja no li entra de cap manera. No se li veu res, perquè el pelatge li ho cobreix tot. El rostre està desfigurat i sembla més el d'una bestiola que el d'una dona. És com si l'haguéssis agafat per les

galtes i les hi haguessis estirat cap endavant. Amb un bloc de plastilina es pot aconseguir aquest efecte. La part davantera del cap és ara un morro, menys pelut que la resta, sí, però pelut. El nas li ha desaparegut, és clar. I els ulls li han quedat un a cada costat, com als animals. Les orelles les conserva de persona, però amb pèl. Les extremitats són força humanes, tot i que els dits són prims (en té cinc, això sí, tant a les mans com als peus) i en comptes d'ungles li han crescut urpes. Viu envoltada de palla i a la nit no necessita res per cobrir-se; malgrat això l'oncle, des del primer dia, li ha deixat una manta vella a terra per si té fred.

—Però no en tinc mai —explica ella—. M'ha augmentat en no sé quants graus la temperatura del cos. Ara soc un ésser de sang calenta, rei!

La transformació no va ser gradual: un matí, de cop i volta, l'oncle es va llevar a les sis per anar a la feina i al seu costat hi dormia plàcidament un monstre. Va fer un bot del llit, és clar. Garratibat i mig nu, espaordit i tremolant en un racó de l'habitació, amb els ulls fora de les òrbites i sense saber què pensar, va sentir com el monstre es desemperesia i preguntava amb la veu de la tieta quina hora era i si feia gaire fred.

—Jasmin? —va preguntar l'oncle, quequejant i mort de por.

La tieta es va veure al mirall de l'armari. No podia creure's que allò li hagués passat a ella.

—Mira si hi ha gent al món, reiet, però precisament m'ha tocat a mi!

La tieta ha assumit la situació. Com repeteix una i mil vegades, la cosa va com va. Ella devia tenir tots els números de la rifa.

La nostra família ha fet un pacte de silenci. No expliquem mai a ningú la transformació de la tieta. No té sentit. Es crearia una alarma entre els veïns i les autoritats; ves a saber si la vindrien a buscar per tancar-la qui sap on, o si l'analitzarien i, en acabat, l'exterminarien o se l'endurien a Amèrica. Dic a Amèrica perquè sé que allí hi ha molts estudiosos i científics que treballen amb fenòmens paranormals. Han fet un munt de pel·lícules sobre això. La tieta es convertiria en subjecte d'estudi i no hi ha res que li faci més mandra.

—No, ni pensar-ho. Deixeu-me aquí, a casa meva, a Berlín. Amb la família. Només faltaria convertir-me en un animal de laboratori. I a sobre hauria d'aprendre anglès! Prou desgràcia la que tinc!

La tieta Jasmin també opina que potser es tracta d'un estat transitori. Qui no diu que un dia, de cop i volta, es torna a transformar en una dona normal i corrent. Si va passar una vegada, també pot tornar a passar, però en sentit contrari. Segurament per això, el primer que fa l'oncle quan es lleva és donar un cop d'ull a la gàbia a través del reixat del menjador.

3

L'oncle Abdul a la feina

L'oncle Abdul ja té coll avall la qüestió de la seva dona. Els companys de la fàbrica li pregunten de tant en tant per ella.

–Res, que de moment es queda a Turquia –menteix l'oncle–. La seva mare continua molt malalta i ella vol ser allí per tenir-ne cura.

–Mira que aquestes malalties poden durar anys i panys –li diu un company.

–Doncs què hi farem. Paciència. Sort que ja tenim la nena gran i s'espavila sola.

La nena és la meva cosina Fàtima. Treballa en una fleca a Neukölln i comença a sortir amb un nano tres anys més gran que ella, en Kemir, que és taxista i coneix Berlín pam a pam. Només en comptades

ocasions en Kemir ha de fer ús del GPS per localitzar l'adreça que li dona un client. A més a més, és bromista de mena i entreté els passatgers del taxi amb correcció, i per això la majoria de clients arrodoneixen sempre a l'alça el preu que marca el taxímetre al final del trajecte.

—Moltes gràcies, senyora. I que tingui un bon dia!

L'oncle Abdul sempre comenta a la feina que la seva filla ha tingut sort.

—Un bon noi, sí senyor. Treballador com el que més, i molt respectuós amb les persones que pugen al taxi. Em podria haver tocat de gendre qualsevol desaprensiu, però no, en Kemir és un paio excel·lent.

—Això sí que és tenir sort, Abdul!

«Si vosaltres sabéssiu», pensa l'oncle, però, que no es treu del cap el problema de la seva dona. No ho diu mai en veu alta, és clar. A la fàbrica, l'oncle és un company estimat i eficient que ha anat pujant de categoria amb els anys i ara és cap del seu departament. A la fàbrica s'envasen pastissos de poma congelats, *apfelstrudel*, en diem. Els uns s'encarreguen de les màquines industrials que elaboren els pastissos; els altres els congelen, i uns tercers els envasen. Després hi ha els camioners que els distribueixen, i els de l'equip de neteja, que arriben al vespre, quan els treballadors del segon torn ja són fora, i ho deixen tot endreçat i net com una patena per a l'endemà. L'oncle és l'encarregat dels treballadors del primer

torn, els del matí, en la secció de congelat. Tots ells duen unes bates blanques i un barret de paper al cap. A més a més, l'oncle i els del seu equip es posen una armilla anticongelant a sobre per quan feinegen dins de les càmeres frigorífiques, que són enormes. Un dia l'oncle m'hi va dur, a la fàbrica.

—Posa't aquesta armilla, que ara et mostraré l'interior de les neveres.

S'hi entra per una porta també enorme, lacada en blanc, que té una maneta d'acer. El primer que veus quan s'obre la porta és una boira espessa i una llum blava. Hi caben milers de pastissos, tots arrencats en compartiments tipus prestatge. Allà dins hi ha espai per a una vintena de persones. La llum és blava perquè les bombetes són especials, anticongelants; si no petarien. Fa anys, l'oncle, que ja era encarregat, va tenir un bon ensurt. Resulta que un dels treballadors de l'equip del segon torn, els de tarda, va anar begut a la feina. O va beure durant la feina. Era un alemany gros i simpàtic, en Günther, que tenia un problema greu amb l'alcohol. En Günther, encara que semblava increïble, es va quedar adormit dins de la nevera. Això vol dir que devia estar realment molt borratxo. Ningú no se'n va adonar, perquè es veu que hi va entrar a buscar no sé què quan ja s'acabava el torn. Total, que s'hi va quedar. La investigació posterior va determinar que es devia entrebancar i donar-se un cop, perquè si no, no s'entén. El cas és que en

Günther va tenir molta sort, ja que al vespre, quan l'oncle era a casa i sopava amb la família (aleshores la tieta Jasmin encara feia el sopar i seia amb el marit i la filla a taula), li va telefonar l'encarregat del torn de tarda, en Klaus, i li va dir que li havia trucat la dona d'en Günther per dir-li que el seu marit no havia tornat a casa. L'oncle li va suggerir a la dona del desaparegut el mateix que en Klaus havia suggerit: que el busqués per les tavernes o els bars del barri. Però ella ja els havia recorregut tots, sense deixar-ne ni un per visitar.

—Jo l'he vist aquesta tarda —va dir en Klaus a l'oncle— i l'home anava força torrat. No he dit res a ningú, perquè encara s'aguantava dret. I com que en Günther està amonestat, i que a la propera se'n va al carrer... Ja saps què en pensen els amos...

—I què vols dir? Que s'ha quedat clapat a la fàbrica?

—Ves a saber. No t'hi podries pas acostar amb un cop de cotxe, tu que vius a la vora?

L'oncle va renegar davant de la família mentre es posava la caçadora i agafava les claus de l'Opel.

—Maleïts borratxos! I jo amb el sopar a mitges!

L'oncle va arribar a la fàbrica a dos quarts de deu, i va saludar la gent que coneixia de l'equip de neteja, que estaven distribuïts i enfeïnats per tots els sectors. N'hi havia que rentaven amb mànegues a pressió els gegantins recipients de la maquinària on es feien els

pastissos; d'altres passaven uns draps sobre la cadena d'envasat i n'hi havia que fregaven el terra de la nau.

–Abdul! Què hi fas, aquí, a aquestes hores?

–Hola, Yogi. No heu vist pas per aquí un del torn de tarda? En Günther, aquell gros de les ulleres?

Ningú no l'havia vist. Tres homes i dues dones de l'equip, a més de l'oncle, es van dedicar a inspeccionar la fàbrica. Per dins i per fora. No van deixar ni un racó sense explorar. No, el borratxo no era enlloc.

–No deu ser pas dins de la nevera? –va preguntar una de les dones.

–A la nevera? Com vols que sigui a la nevera? –va respondre el seu company.

L'oncle Abdul va arrufar la cella.

–Hi donaré un cop d'ull –va dir finalment.

–Ja estaria congelat com un pastís si fos dins de la nevera!

L'oncle hi va entrar sense armilla. A terra, en un racó, hi jeia en Günther, amb tota una capa de glaç al cos. L'oncle va demanar ajuda a crits, i mentre el treien entre quatre estirant-lo pels peus, un altre va trucar de seguida a una ambulància. L'oncle sempre recorda la cara del paio.

–Impressionava, us ho dic de debò. Com un lluç a la secció de congelats. El bigoti i les pestanyes estaven recoberts de gebre. No duia les ulleres, que després les vam trobar a terra, a l'interior de la cambra. Primer semblava que era mort, però després

vam veure com li tremolaven una mica els llavis. L'ambulància va arribar al cap de pocs minuts i el van provar de reanimar abans d'ajeure'l a la llitera.

En Günther es va salvar de miracle. Els metges van dir que havia anat d'un pèl; que si haguessin trigat una hora més a descobrir-lo, s'hauria mort congelat. Va estar de baixa unes setmanes i després el van acomiadar de la feina.

—Us podeu creure que mai, ni una sola vegada, em va venir a donar les gràcies? Li vaig salvar la vida, a aquell cafre, i no m'ho va agrair de cap manera. Ja sé que no coincidíem al mateix torn, i que quan va tornar, de seguida el van fer fora. Però una trucada... No us sembla? Un «gràcies per tot», encara que fos transmès per boca d'algú altre... Res. Ni mu. Què me'n dieu?

—Doncs que és un pobre malalt, maridet meu —sempre diu la tieta Jasmin, rere la reixa, quan l'oncle treu el tema—. Un pobre borratxo que, si no vigila, tindrà un altre ensurt i tu no hi seràs per salvar-lo.

La tieta Jasmin entoma amb aquesta tranquil·litat les coses de la vida. Tot és relatiu i tot és inevitable. És clar, què ha de dir ella, pobra...